

Arrest

nr. 235 786 van 7 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J.P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAeyer *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 november 2018.

1.3. Op 10 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Gaza stad, Gaza, op 4 oktober 1997. U bent van Palestijnse origine en u bent soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft steeds in Gaza stad gewoond, samen met uw familie. Van uw geboorte tot 2015 verbleven jullie in Al Zawaida, dit huis is nog steeds in jullie eigendom. Van 2015 tot 2017 verbleven jullie in een huurhuis in Tel Al Hawa en daarna verhuisden jullie naar Al Nousairat. Dit laatste appartement is tevens in jullie eigendom, hiervoor gingen uw ouders een lening aan bij de bank en vraagt dit een maandelijkse afbetaling.

U bent niet geregistreerd bij UNRWA. Enkel uw moeder is vluchteling, uw vader niet. Uw vader is taxichauffeur, uw moeder is leerkracht Arabisch bij UNRWA. Zij verblijven in Al Nousairat, in uw ouderlijke huis. Uw enige broer verblijft op heden bij uw ouders en hij studeert Informatica aan de Al Azhar Universiteit. Uw enige zus verblijft tevens bij uw ouders, ze is afgestudeerd aan de Al Azhar Universiteit, studierichting Engelse en Franse literatuur. Uw hoogst behaalde diploma is dat van het secundair onderwijs. U heeft hierna een jaar Franse en Engelse literatuur gestudeerd en daarna anderhalf jaar tolk Engels. Beide aan de Al Azhar Universiteit. Van 2016 tot ongeveer een maand voor uw vertrek werkte u voor een studio in Tel Al Hawa, in de sector van video- en fotografie voor feestelijke aangelegenheden. U werkte vaak tot heel laat, tot drie uur in de ochtend.

Noch u, noch iemand van uw familie is betrokken bij een bepaalde politieke partij in Gaza.

Begin 2018 startte u met kritiek te posten op facebook over de algemene situatie in Gaza en over het leiderschap in uw stad. U geeft ook aan dat u deelnam aan vreedzame manifestaties die tegen Hamas waren gericht. Op 29 mei 2018 ontving u een oproepingsbrief, u diende zich op 30 mei 2018 aan te melden bij Hamas. U werd ondervraagd over uw facebookposten, alsook werd u beschuldigd van spionage en de vernieling van het huis van I.(...) D.(...), adviseur van de eerste minister, iets wat zich had voorgedaan in 2014. U geeft aan dat u hiermee in verband werd gebracht omdat u niet ver van hem vandaan woonde. U werd drie dagen vastgehouden en tijdens de ondervragingen werd u gefolterd. U werd vrijgelaten na het ondertekenen van een beloftebrief. Sinds uw vrijlating werd u bij terugkeer van uw werk als fotograaf 's nachts lastiggevallen door gemaskerde Hamasleden en dit gedurende een twintigtal dagen. Ze wilden dat u deelnam aan de terugkeerbetogingen, dat u stenen zou gooien op Israëlieten etc.

Op 2 juli 2018 heeft u Gaza verlaten via de grensovergang te Rafah. U had een toeristisch visum aangevraagd dat sinds april 2018 voor drie maanden geldig was. U heeft uw beurt bij de grensovergang te Rafah niet afgewacht, maar u kon vertrekken via een illegale overeenkomst. U kwam op dezelfde dag, 2 juli 2018, in Egypte aan waar u tot 13 juli 2018 verbleef. Vervolgens ging u naar Turkije waar u tot 20 juli 2018 verbleef. Vervolgens naar Griekeland tot 31 juli 2018 en van daaruit met het vliegtuig, met een vals paspoort, naar België op dezelfde dag. Op 3 augustus 2018 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer vreest u dat u op z'n minst fysiek benaderd zal worden door Hamas. U vreest bovendien dat u meegenomen zal worden naar een bekende plaats waar mensen ondervraagd worden en ze geen contact hebben met anderen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele geboorteakte, een kopie van uw identiteitskaart, originele diploma's van het secundair onderwijs en een oproepingsbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst heeft u niet kunnen overtuigen in het eerste luik van de door u beweerde problemen. U geeft aan dat u naar aanleiding van facebookposts in de problemen kwam met Hamas (CGVS p.8-9). U geeft aan dat u kritiek postte over de algemene situatie in Gaza, over bepaalde gebeurtenissen etc (CGVS p.9), u postte deze kritiek op een facebookpagina die niet op uw eigen naam stond, u gebruikte een facebookpagina met als naam, Nederlandse vertaling, 'Gijzelaar van de triestigheid' (CGVS p.10). U geeft aan dat u een valse naam gebruikte uit angst (CGVS p.10). U gevraagd dit uit te leggen zegt u "Wat ik vreesde om te gebeuren is al gebeurd. Een van de vrienden op mijn vriendenlijst heeft mij verklikt, ik kan niet iedereen beschuldigen maar het gaat over één persoon." (CGVS p.10). Het CGVS vroeg u hierop concreter in te gaan, u werd gevraagd wie u verklikt heeft (CGVS p.10). U geeft aan "Ik weet niet wie precies hij is. Ik vermoedde dat één van de vrienden me verklikt heeft. Het is logisch. Zeker is het dat één van mijn vrienden op facebook dat gedaan heeft." (CGVS 10). Het CGVS vindt het weinig aannemelijk in het kader van de door u beweerde vrees dat u in het ongewisse bent over wie u verklikt zou hebben. Er kan immers verwacht worden, aangezien u door deze persoon dermate in de problemen bent gekomen, dat u meer kan vertellen hierover of dat u zich geïnformeerd zou hebben over de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd, iets wat niet blijkt uit uw verklaringen. Bovendien bent u vaag in uw verklaringen. U geeft vooreerst aan dat het om één persoon gaat op uw vriendenlijst die u heeft verklikt, even later stelt u slechts te kunnen vermoeden dat een van uw vrienden hiervoor verantwoordelijk was om dan weer te stellen dat u er zeker van bent dat het iemand uit uw vriendenlijst was (CGVS p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vage verklaringen weinig overtuigend overkomen, temeer u geen enkel begin van bewijs van deze account kunt neerleggen.

Verder geeft u aan dat u tijdens de ondervraging, waarvoor u een oproepingsbrief kreeg naar aanleiding van de facebookposts, ondervraagd werd over uw betrokkenheid bij de vernieling van het huis van I.(...) D.(...) (CGVS p.10). U geeft aan dat u beschuldigd werd van spionage en dat u de reden was van de vernieling van zijn huis en zelfs van de bombardementen (CGVS p.8). U gevraagd om welke reden u hiervan beschuldigd werd alsook om welke reden deze beschuldiging plaatsvond in mei 2018 terwijl de vernieling van de woning zich had voorgedaan in 2014, zegt u "Omdat ik uit mijn raam het huis van I.(...) D.(...) kon zien. Bovendien heb ik kritiek gepost over hen en tegen mijn vrienden verteld over hun beleid. Dat is normaal voor een ondervrager, om mij te betrekken in dat verhaal." (CGVS p.10) en "Omdat ik had gezegd, dat ik vroeger, niet zo ver van hem woonde. 10 à 15 minuten van hem verwijderd." (CGVS p.10). Met deze verklaringen heeft u niet kunnen overtuigen om welke reden er een dermate zware beschuldiging tegen u werd uitgesproken, te meer daar de incidenten waarvan u beschuldigd werd zich reeds hadden voorgedaan in 2014 en u hiermee pas te maken kreeg in mei 2018. Indien u effectief beschuldigd werd van spionage, alsook van het feit dat u de reden was van de bombardementen die plaatsvonden in 2014, kan er van Hamas verwacht worden, gezien hun reputatie, hun omvang, netwerk en werkwijze, dat ze u eerder in het vizier gehad zouden hebben en dat ze niet zouden gewacht hebben tot uw facebookposts aan het licht waren gekomen om u op te roepen. Bovendien vindt het CGVS het niet aannemelijk, daar u beschuldigd werd van in hun ogen dermate ernstige feiten, dat ze u na slechts drie dagen ondervraging met een beloftebrief naar huis lieten gaan (CGVS p.10).

Wat verder het tweede luik van de door u beweerde problemen ondermijnt, is het gegeven dat u aangeeft dat u twintig dagen lang, dagelijks of om de twee dagen door gemaskerde mannen bedreigd werd om deel te nemen aan de protestmarsen (CGVS p.11). U geeft aan deze mannen bij Hamas hoorden omdat ze een groen lint rond hun hoofd droegen (CGVS p.11). U gevraagd of u bescherming zocht om aan deze bedreigingen te ontsnappen, zegt u "Ik ben verbonden aan mijn familie, ik kan ze niet zomaar verlaten. Bovendien is er geen alternatieve vluchtplaats. Daarnaast heb ik een karakter en eer, Gaza is klein, waar kan ik naartoe?" (CGVS p.11). Het gegeven dat u geen bescherming zocht, in de zin dat u onderdook, naar aanleiding van de bedreigingen die u onderging, relativeert de ernst van de door u beweerde problemen. Te meer dit niet uw eerste aanvaring was met deze groepering, getuige hiervan uw vorige ervaring met Hamas in mei 2018 en de beschuldiging die ze tegenover u hadden uitgesproken. Met deze 'ervaring' en beschuldiging in het achterhoofd, kon u er immers niet zeker van zijn dat de bedreigingen die u onderging in verband met de betogingen niet uit de hand zouden lopen en

de eerdere beschuldigingen niet meer zouden worden aangegrepen om u nog meer in de problemen te brengen. Het feit dat u zich niet eerder in veiligheid bracht maar u gewoon bleef doorgaan met uw activiteiten, komt uw geloofwaardigheid over de door u beweerde problemen niet ten goede. Indien Hamas het effectief op u gemunt had, kan er verwacht worden dat ze effectievere manieren zouden ondernomen hebben om u onder druk te zetten. Het feit dat ze dit niet gedaan hebben, met in het achterhoofd de beschuldiging die ze ten overstaan van u hadden uitgesproken, doet afbreuk aan de door u beweerde vrees.

Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt, is het feit dat u reeds een maand voor de oproeping die u ontving in mei 2018, uw vertrek uit Gaza aan het voorbereiden was. U geeft aan dat de algemene situatie, ook uw onwil om deel te nemen aan de terugkeerbetogingen, u ertoe aanzetten om uw visum aan te vragen (CGVS p.11). U geeft aan dat u uw visum had aangevraagd als een preventieve maatregel, om bij escalatie een 'wapen' te hebben om te kunnen vertrekken (CGVS p.11). Aangezien u aangeeft dat u reeds nadacht over uw vertrek, alvorens u met de door u beweerde problemen in aanraking kwam, ondermijnt dit de door u beweerde vrees die u ophangt aan de incidenten die zich afspeelden na de aanvraag van uw visum.

U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten niet kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees. Uw originele geboorteakte, de kopie van uw identiteitskaart en uw studiedocumenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De kopie van uw oproepingsbrief heeft verder weinig bewijswaarde, daar dergelijke documenten enkel dienen ter staving van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw geval niet zo is. Bovendien betreft dit een kopie die door eender wie en voor eender welke doeleinden kan opgemaakt zijn.

Wat betreft het gegeven dat u in de onmogelijkheid verkeert uw origineel paspoort neer te leggen, wil het CGVS het volgende nog opmerken. Het CGVS stelt vast dat u niet coherent en duidelijk bent in uw verklaringen over wat er met uw paspoort gebeurde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u aan "De smokkelaar nam mijn paspoort af in Griekenland, daarna gaf hij me een vals paspoort." (Verklaringen DVZ p.10), terwijl u bij het CGVS spreekt over 'kwijtgeraakt', 'gestolen', 'vermoedelijk bij de smokkelaar' (CGVS p.7). Uw heldere antwoord bij de DVZ staat in contrast met uw verklaringen bij het CGVS, dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wanneer het gaat over uw vals paspoort, geeft u bij de DVZ aan dat de naam op uw vals paspoort 'G.(...)' was en dat het over een 'Tsjechisch' paspoort ging (Verklaringen DVZ p.10). Bij het CGVS spreekt u over de naam 'M.(...)' en dat het paspoort 'Kroatisch of Tsjechisch, maar eerder Kroatisch' was (CGVS p.8). Het CGVS stelt wederom een tegenstrijdigheid vast. Uw uitleg dat u de mogelijkheid had om te kiezen tussen verschillende paspoorten (CGVS p.8) kan deze tegenstrijdigheid niet vergoelijken. Gezien deze vaststellingen is het CGVS ervan overtuigd dat u bewust het CGVS wenst te misleiden met betrekking tot wanneer u de Gazastrook verlaten heeft, via welke route en op welke manier. Het feit dat u geen zicht geeft hierop doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en komt de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming totaal niet ten goede.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra

gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook dat u reeds werkervaring heeft (CGVS p.6). Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw scholingsgraad en de door u opgedane werkervaring uw kansen op de arbeidsmarkt alleen maar ten goede kunnen komen. U geeft aan dat zowel u als uw broer en zus de kans kregen om een universitaire studie te volgen, dat deze kosten op heden worden afbetaald (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat uw familie over een financiële marge beschikt om dit toe te laten (CGVS p.3). Daarenboven geeft u aan dat uw zus intussen is afgestudeerd en ook uw broer dit semester zal afstuderen waardoor de economische situatie van de familie zal verbeteren (CGVS p.5). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat zowel uw vader als uw moeder een beroep uitoefenen. Uw vader is taxichauffeur, uw moeder is leerkracht Arabisch bij de UNRWA (CGVS p.4), wat voor een stabiele bron van inkomsten zorgt. U geeft bovendien ook aan dat uw familie twee woningen in eigendom heeft (CGVS p.5). Van de eerste woning ontvangen jullie huurgelden, voor de tweede woning wordt er nog een lening afbetaald (CGVS p.5). De vaststelling dat uw ouders hiervoor een lening zijn aangegaan wijst erop dat ze over voldoende marge beschikken om aan deze afbetalingsplicht tegemoet te komen. U geeft aan dat u een goed contact heeft met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p.5). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 december 2018**, beschikbaar op [<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirespalestiniens-gaza.situationsecuritaire.pdf>]) of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.*

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de

Gazastroom. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastroom via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastroom of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastroom beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastroom terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. X, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. X).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastroom, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastroom bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe

geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52, 55/2 en 57/6 *in fine* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 1A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt vooreerst dat het buiten kijf staat dat hij van Palestijnse afkomst is. In tegenstelling tot wat verwerende partij poneert in de bestreden beslissing, was hij echter wel degelijk gedwongen om de Gazastrook te verlaten. De regio is verre van veilig voor hem. Hij beroept zich in dit kader niet alleen op de algemene situatie aldaar, maar ook op het feit dat hij wordt vervolgd door Hamas, dat de Gazastrook regeert.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag en dus het feit dat hij vervolgd wordt door Hamas. Verzoeker betwist de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing en formuleert zijn verweer als volgt:

“1. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor zelf aangegeven dat hij een anonieme Facebookpagina gebruikte om zijn mening te uiten over het regime en de gebeurtenissen in GAZA.

Verweerster stelde zich dan ook terecht de vraag hoe Hamas erachter was gekomen dat verzoeker de beheerder was van die bewuste Facebookpagina.

Verzoeker had verschillende vrienden met wie hij zowel op Facebook als in de 'echte' wereld bevriend is.

Verzoeker weet niet precies hoe Hamas dit vernomen heeft, maar vermoedt dat één van zijn (Facebook)vrienden hem verklikt moet hebben.

Wie van hen hem precies verklikte, zal hij allicht nooit weten.

Verweerster stelt hierover dat het weinig aannemelijk zou zijn dat verzoeker in het ongewisse zou zijn over wie hem precies verklikt heeft.

Een dergelijk standpunt getuigt van een tunnelvisie. Degene verzoeker verklikt heeft bij Hamas, zal dit uiteraard niet tegen verzoeker komen verkondigen. De enige andere mogelijkheid om de identiteit van bron te achterhalen is bijgevolg via Hamas. Hamas zal zijn bron echter nooit prijsgeven. Alleszins heeft verzoeker hiernaar niet gevraagd. Wanneer men van zijn vrijheid is beroofd en gefolterd wordt, is dat immers niet vanzelfsprekend...

2. Ook verzoeker vond het compleet absurd dat Hamas hem beschuldigde van spionage en de vernieling van de woning van I.(...) D.(...), een feit dat gebeurde in 2014, zijnde lang vooraleer verzoeker zijn mening begon te uiten op de Facebookpagina.

Het klopt dat Hamas allicht eerder zou hebben opgetreden indien zij concrete aanwijzingen had dat verzoeker bij dat incident betrokken was.

Uit de gang van zaken leidt verzoeker af dat er geen concrete aanwijzingen tegen hem zijn, maar dat dit door Hamas eerder als een drukingsmiddel werd gebruikt om hem angst aan te jagen en hem te doen schikken naar hun wil.

3. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij na zijn vrijlating opnieuw aan het werk ging.

In de weken die volgden werd hij echter regelmatig lastiggevallen door gemaskerde mannen van Hamas. Zij eisten o.a. van hem dat hij deelnam aan terugkeerbetogingen.

Verweerster stelt dat de ernst van deze problemen gerelativeerd dient te worden aangezien verzoeker 'pas' na 20 dagen het land verliet en daarvoor op geen enkele andere wijze bescherming heeft trachten te bekomen.

Dat is uiteraard absurd. Verweerster weet immers maar al te goed dat Hamas de regio regeert.

Verzoeker kon toch moeilijk klacht gaan neerleggen bij Hamas tegen Hamas...

Daarenboven is 20 dagen best wel een korte termijn om zijn vertrek voor te bereiden.

4. Verzoeker zal niet ontkennen dat hij in april 2018 al een visum aanvraag indiende, dit terwijl hij pas in mei 2018 door Hamas werd opgeroepen.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud toegelicht dat hij dit deed bij wijze van preventieve maatregel.

De incidenten in de regio waren immers weer toegenomen en verzoeker wenste een visum aan, te vragen bij wijze van 'stok achter de deur'.

5. Verzoeker is effectief niet meer in het bezit van zijn paspoort.

Hij heeft hierover steeds consequente verklaringen afgelegd. Zo heeft hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij verweerster aangegeven dat zijn paspoort allicht nog steeds in het bezit is van zijn smokkelaar.”

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Verzoeker is formeel dat hij de waarheid vertelt. De door verweerder ingeroepen argumenten volstaan niet om hem in diskrediet te brengen.

Naast deze problemen met Hamas, verwijst verzoeker naar de veiligheids- en leefomstandigheden in Gaza. De jaren 2012 en 2013 waren bijzonder kalm, maar in 2014 heeft de regio een nieuwe golf van geweld gekend. Ook vandaag is de situatie volgens verzoeker alles behalve stabiel. Er waren ook het

afgelopen jaar een heel aantal incidenten. Ook de incidenten in Jeruzalem lijken opnieuw een hoogtepunt te gaan bereiken. Verzoeker wijst erop dat experts op het terrein van mening zijn dat het slechts een kwestie van tijd is voordat Israël nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op Gaza. Gewelddadige aanvallen van Israël op Gaza mogen niet enkel worden gelijkgesteld met raketbeschietingen door Hamas, maar moeten breder worden gezien in het algemene Israëliësch beleid ten aanzien van de bezette Palestijnse gebieden. Gelet op het voorgaande is het voor verzoeker duidelijk dat de veiligheidssituatie in Gaza, omschreven als rustig door verwerende partij, toch niet zo stabiel is als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wil laten uitschijnen. Bovendien mag niet vergeten worden dat tijdens deze periode van 'rust', de huizen die werden vernietigd niet opnieuw worden heropgebouwd en dat het Palestijnse volk alleen maar kan overleven dankzij noodhulp.

De redenen die verzoeker dwongen om de Gazastrook te verlaten en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar de Gazastrook en UNRWA-gebied zijn identiek, met name:

- De vervolging door Hamas waarvan hij het slachtoffer is, en,
- De veiligheidssituatie in de Gazastrook

Noch UNRWA, noch de overheid kan volgens verzoeker soelaas bieden.

Verzoeker is niet als vluchteling erkend bij UNRWA. Los daarvan merkt verzoeker op dat de UNRWA geen zekerheid te stellen heeft voor de Palestijnen in de bezette gebieden. UNRWA slaagt niet in haar missie om de bescherming en veiligheid van de Palestijnen tegen geweld en discriminatie te waarborgen. UNRWA kan niet zorgen voor de veiligheid van de Palestijnen in de bezette gebieden, maar biedt in tegendeel welzijn, onderwijs, gezondheidszorg en onderdak. Verzoeker vervolgt dat UNRWA de burgers niet kan beschermen tegen vervolging door Hamas of bommen. UNRWA slaagt er niet eens om haar eigen missies te volbrengen. UNRWA heeft een groot tekort aan financiën, hetgeen een grote impact heeft op de vervulling van haar missie, hetgeen ook moet blijken uit de website van UNRWA, waarvan verzoeker een passage citeert.

Daarnaast voert verzoeker aan dat ook de Palestijnse overheid hem niet kan beschermen. Hamas zwaait immers de plak in Gaza. Een klacht tegen Hamas in Gaza is duidelijk zinloos. Hamas biedt geen bescherming aan haar tegenstanders. Dat Hamas hard optreedt tegen haar tegenstanders is bekend:

- 500 tot 700 politieke gevangenen worden illegaal vastgehouden in gevangenissen van de Palestijnse Autoriteit
- In gevangenissen bestuurd door Hamas houdt men zich bezig met het martelen van leden van de rivaliserende factie
- Collaborateurs worden ter dood veroordeeld, gemarteld en zelfs gedood.

Verzoeker gaat nog in op de mogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook, die bovendien afhankelijk is van de opening van de grensovergang bij Rafah (dat is uitzonderlijk en beperkt in de tijd), het beleid van de Egyptische regering en de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai regio. Fysieke toegang tot de Gazastrook is zeer beperkt, aldus verzoeker. De mogelijkheid van verzoeker om de Gazastrook te bereiken hangt af van vele veranderende factoren waarover actuele informatie essentieel is. Om toegang te bekomen tot de Gazastrook, zal verzoeker genoodzaakt zijn om naar Egypte te gaan, in het noorden van het schiereiland Sinai, meer bepaald de stad Rafah waar het enige toegangspunt gelegen is. De reis naar dit enige toegangspunt is onzeker en onveilig. Sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 kent deze regio immers ernstige veiligheidsproblemen, met name als gevolg van jihadistische aanslagen en gewapende reacties daarop van het Egyptische leger. Verder heeft een offensief door de Waliyat Sinai en Ellsis groep diverse burgers gedood. Recent nog vielen er verscheidene gewonden aan de grenspost van Rafah, die de afgelopen jaren maar enkele dagen open is geweest. En als de grenspost dan al open is, dan is dat maar voor enkele uren en voor een bepaald type transport. In het algemeen kan men volgens verzoeker concluderen dat de grensovergang bij Rafah gesloten blijft het grootste deel van de tijd en dat bij het openen, alleen bepaalde categorieën van personen de mogelijkheid krijgen om te passeren, zoals gewonde burgers, medische noodgevallen, Palestijnen die een dubbele nationaliteit hebben, de status van vreemdeling of een buitenlandse visum. De reis terug naar Gaza kan volgens verzoeker met andere woorden niet worden gegarandeerd en blijft levensgevaarlijk.

Verzoeker concludeert dat hij gezien de veiligheidssituatie in Gaza en zijn persoonlijke problemen aldaar, gedwongen was om Gaza te verlaten. Hij had geen andere keuze dan het gevaar te ontvluchten. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot duidelijk ten onrechte om hem uit te sluiten van de vluchtelingestatus. Verzoeker voldoet naar zijn mening wel degelijk aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, poneert verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Gaza minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen en dat, indien hij er al in zou slagen op Gaza opnieuw binnen te gaan, hij aldaar geconfronteerd zal worden met bedreigingen en geweld door Hamas, alsook slechte leefomstandigheden. Bijgevolg moet hem ten minste de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het *“Gaza Situation Report 228”* van UNRWA, het artikel *“Nieuwe piek in geweld: Israëlisch premier Netanyahu geeft opdracht om aanvallen tegen Gaza voort te zetten”* van VRT van 4 mei 2019, het artikel *“Grens tussen Israël en Gaza weer open na vijf dagen onrust”* van VRT van 31 maart 2019, het artikel *“Vier Palestijnen gedood bij massaal protest in de Gazastrook tegen Israël”* van VRT van 30 maart 2019, het artikel *“Geweld weer helemaal opgelaaid, het is een absoluut explosieve situatie”* van VRT van 27 maart 2019, het artikel *“Israël valt Gazastrook weer aan nu spanningen oplaaieren”* van VRT van 27 maart 2019 en het artikel *“Israël slaat terug: nachtelijke luchtaanvallen op Gaza wreken een raket van Hamas”* van VRT van 26 maart 2019.

3. Nota met opmerkingen

Als bijlage aan de verweernota, waarin verwerende partij het gelijk van haar beslissing herhaalt, wordt de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019 gevoegd.

4. Nieuwe elementen

4.1. Op 11 februari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019.

4.2. Verzoeker legt op 21 februari 2020 ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarmee hij het origineel van de oproepingsbrief van Hamas bijbrengt evenals een attest van de universiteit van Gaza, een schoolrapport aangaande zijn studieresultaten tijdens de periode 2015-2018 en een psychomedisch attest dat zijn psychische toestand beschrijft. Bij aangetekend schrijven van 25 februari 2020 maakt verzoeker de originelen van voormelde stukken over.

5. Voorafgaande opmerkingen

5.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe voornoemd artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker laat tevens na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 57/6 *in fine* van de Vreemdelingenwet, waarin de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesomd. Bij ontstentenis van enige toelichting kan ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking worden genomen.

5.2. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1A van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven door artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

6. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. De motieven van de bestreden beslissing

7.1. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 mei 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn originele geboorteakte, een kopie van zijn identiteitskaart en originele diploma's van het secundair onderwijs heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld.

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Artikel

1D van het vluchtelingenverdrag is bijgevolg niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

Aangezien verzoeker niet UNRWA-geregistreerd is en hij dienvolgens niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het gegeven dat UNRWA geen beschermingsmandaat heeft en over de financiële problemen van UNRWA, die volgens verzoeker een grote impact hebben op de vervulling van haar missie, *in casu* niet dienstig.

8.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “*gegronde vrees voor vervolging*” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

8.3. Beoordeling

8.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij de Gazastrook is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verweerder tot dit oordeel komt. Er wordt vooreerst aangegeven dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij naar aanleiding van Facebookposts in de problemen kwam met Hamas (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Verzoeker gaf aan dat hij kritiek postte over de algemene situatie in Gaza en over bepaalde gebeurtenissen op een Facebookpagina die niet op zijn eigen naam stond, maar een valse naam uit angst (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en 10). Verweerder wijst erop dat verzoeker eerst stelde door één persoon te zijn verklikt om erna te stellen niet te weten wie precies maar dat het zeker is dat één van zijn vrienden op Facebook dat gedaan heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 10). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt het weinig aannemelijk in het kader van de door verzoeker beweerde vrees dat hij in het ongewisse is over wie hem verklikt zou hebben omdat er immers kan verwacht worden, aangezien hij door deze persoon dermate in de problemen is gekomen, dat hij meer kan vertellen hierover of dat hij zich geïnformeerd zou hebben over de omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd, iets wat niet blijkt uit zijn verklaringen. Bovendien benadrukt verweerder dat verzoeker vaag is in zijn verklaringen daar hij eerst aangaf dat het om één persoon gaat op zijn vriendenlijst die hem heeft verklikt, maar even later stelt hij slechts te kunnen vermoeden dat een van zijn vrienden hiervoor verantwoordelijk was om dan weer te stellen dat hij er zeker van is dat het iemand uit zijn vriendenlijst was (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Verweerder meent dat het niet hoeft te verwonderen dat deze vage verklaringen weinig overtuigend overkomen, temeer hij geen enkel begin van bewijs van deze account kan neerleggen. Verweerder vervolgt dat verzoeker heeft aangegeven dat hij tijdens de ondervraging, waarvoor hij een oproepingsbrief kreeg naar aanleiding van de Facebookposts, ondervraagd werd over zijn betrokkenheid bij de vernieling van het huis van I. D. (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 10), dat hij van spionage beschuldigd werd en dat hij de reden was van de vernieling van diens huis en zelfs van de bombardementen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker met zijn verklaringen dat hij hiervan beschuldigd werd omdat hij uit zijn raam het huis van I. D. kon zien, hij bovendien kritiek heeft gepost over hen en hij tegen zijn vrienden verteld heeft over hun beleid en omdat hij zijn ondervragers had gezegd dat hij vroeger niet zo ver van hem woonde (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 10) niet heeft kunnen overtuigen om welke reden er een dermate zware beschuldiging tegen hem werd uitgesproken, te meer daar de incidenten waarvan hij beschuldigd werd zich reeds hadden voorgedaan in 2014 en hij hiermee pas te maken kreeg in mei 2018. Indien hij effectief beschuldigd werd van spionage, alsook van het feit dat hij de reden was van de bombardementen die plaatsvonden in 2014, kan er volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van Hamas verwacht worden, gezien hun reputatie, hun omvang, netwerk en werkwijze, dat ze hem eerder in het vizier gehad zouden hebben en dat ze niet zouden gewacht hebben tot zijn Facebookposts aan het licht waren gekomen om verzoeker op te roepen. Bovendien vindt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het niet aannemelijk, daar verzoeker beschuldigd werd van in hun ogen dermate ernstige feiten, dat ze hem na slechts drie

dagen ondervraging met een beloftebrief naar huis lieten gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

Wat verder het tweede luik van de door verzoeker beweerde problemen volgens verweerder ondermijnt, is het gegeven dat verzoeker aangeeft dat hij twintig dagen lang, dagelijks of om de twee dagen door gemaskerde mannen bedreigd werd om deel te nemen aan de protestmarsen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 11) maar hij desondanks geen bescherming zocht, in de zin dat hij onderdook, naar aanleiding van de bedreigingen die hij onderging, wat de ernst van de door verzoeker beweerde problemen relativeert, te meer dit niet verzoekers eerste aanvaring was met deze groepering, getuige hiervan zijn vorige ervaring met Hamas in mei 2018 en de beschuldiging die ze tegenover hem hadden uitgesproken. Verweerder oordeelt dat met deze 'ervaring' en beschuldiging in het achterhoofd, verzoeker er immers niet zeker van kon zijn dat de bedreigingen die hij onderging in verband met de betogingen niet uit de hand zouden lopen en de eerdere beschuldigingen niet meer zouden worden aangegrepen om hem nog meer in de problemen te brengen. Het feit dat verzoeker zich niet eerder in veiligheid bracht maar hij gewoon bleef doorgaan met zijn activiteiten, komt zijn geloofwaardigheid over de door hem beweerde problemen niet ten goede. Indien Hamas het effectief op hem gemunt had, kan er verwacht worden dat ze effectievere manieren zouden ondernomen hebben om hem onder druk te zetten, aldus verweerder. Het feit dat ze dit niet gedaan hebben, met in het achterhoofd de beschuldiging die ze ten overstaan van verzoeker hadden uitgesproken, doet volgens verweerder afbreuk aan de door verzoeker beweerde vrees.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgt dat wat verder de beweerde problemen ondermijnt, het feit is dat verzoeker reeds een maand voor de oproeping die hij ontving in mei 2018, zijn vertrek uit Gaza aan het voorbereiden was. Er wordt in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker aangeeft dat de algemene situatie, ook zijn onwil om deel te nemen aan de terugkeerbetogingen, hem ertoe aanzetten om zijn visum aan te vragen, dat hij het visum had aangevraagd als een preventieve maatregel, om bij escalatie een 'wapen' te hebben om te kunnen vertrekken (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Aangezien verzoeker aangeeft dat hij reeds nadacht over zijn vertrek, alvorens hij met de door zijn beweerde problemen in aanraking kwam, ondermijnt dit volgens verweerder de door verzoeker beweerde vrees die hij ophangt aan de incidenten die zich afspeelden na de aanvraag van zijn visum.

In de bestreden beslissing wordt nog aangegeven dat verzoeker bovendien met de door hem neergelegde documenten niet heeft kunnen overtuigen in de door hem beweerde vrees. Zijn originele geboorteakte, de kopie van zijn identiteitskaart en zijn studiedocumenten hebben betrekking op zijn identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De kopie van zijn oproepingsbrief heeft verder weinig bewijswaarde, daar dergelijke documenten volgens verweerder enkel dienen ter staving van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in zijn geval niet zo is. Bovendien betreft dit een kopie die door eender wie en voor eender welke doeleinden kan opgemaakt zijn.

Er wordt ten slotte wat betreft het gegeven dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert zijn origineel paspoort neer te leggen, opgemerkt dat het CGVS vaststelt dat verzoeker niet coherent en duidelijk is in zijn verklaringen over wat er met zijn paspoort gebeurde. Verweerder stelt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat de smokkelaar zijn paspoort nam (zie verklaringen DVZ p.10), terwijl hij bij het CGVS spreekt over 'kwijtgeraakt', 'gestolen', 'vermoedelijk bij de smokkelaar' (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Verweerder wijst erop dat verzoekers heldere antwoord bij de DVZ in contrast staat met zijn verklaringen bij het CGVS en oordeelt dat dit afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Verder wordt opgemerkt dat wanneer het gaat over zijn vals paspoort, verzoeker bij de DVZ aangeeft dat de naam op zijn vals paspoort 'G.' was en dat het over een 'Tsjechisch' paspoort ging (zie verklaringen DVZ p.10) terwijl hij bij het CGVS spreekt over de naam 'M.' en dat het paspoort 'Kroatisch of Tsjechisch, maar eerder Kroatisch' was (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Het CGVS stelt wederom een tegenstrijdigheid vast. Zijn uitleg dat hij de mogelijkheid had om te kiezen tussen verschillende paspoorten (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 8) kan volgens verweerder deze tegenstrijdigheid niet vergoelijken. Gezien deze vaststellingen is het CGVS ervan overtuigd dat verzoeker bewust het CGVS wenst te misleiden met betrekking tot wanneer hij de Gazastrook verlaten heeft, via welke route en op welke manier en dat het feit dat hij geen zicht geeft hierop afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming totaal niet ten goede komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoeker voert aan dat verwerende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat het weinig aannemelijk zou zijn dat hij in het ongewisse zou zijn over wie hem precies verklikt heeft en dat dit getuigt van een tunnelvisie omdat de enige manier om de identiteit van de bron te achterhalen Hamas is, daar diegene die hem verklikt heeft dit niet tegen hem zal komen verkondigen. Hamas zal zijn bron echter nooit prijsgeven, alleszins heeft verzoeker hiernaar niet gevraagd. Wanneer men van zijn vrijheid is beroofd en gefolterd wordt, is dat immers niet vanzelfsprekend. Verzoeker, die in het verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat het Commissariaat-generaal zich terecht de vraag stelt hoe Hamas erachter was gekomen dat hij de beheerder was van die bewuste, anonieme, Facebookpagina, slaagt er met zijn betoog echter niet in de Raad te overtuigen. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zijn verzoekers verklaringen omtrent de persoon die hem zou verklikt hebben dusdanig vaag dat deze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen. Immers, hij geeft vooreerst aan dat het om één persoon gaat op zijn vriendenlijst die hem heeft verklikt, even later stelt hij slechts te kunnen vermoeden dat een van zijn vrienden hiervoor verantwoordelijk was om dan weer te stellen dat hij er zeker van is dat het iemand uit zijn vriendenlijst was (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Dusdanig vage en algemene verklaringen overtuigen geenszins, temeer verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt van de Facebook-account met als naam 'Gijzelaar van de triestigheid', waardoor hij in de problemen zou zijn gekomen met Hamas. Indien verzoeker werkelijk vermoedt dat hij door een van zijn vrienden werd verklikt bij Hamas, kan overigens redelijkerwijs worden verwacht dat hij minstens zou proberen te achterhalen door wie van zijn vrienden hij dermate in de problemen is gekomen, iets wat niet blijkt uit zijn verklaringen. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker zich schijnbaar niet de moeite heeft getroost om zelfs maar een poging te ondernemen om uit te vissen door wie hij werd verraden, bijvoorbeeld door zich te bevragen bij zijn vrienden, en het feit dat hij tot op heden ook geen enkel concreet vermoeden heeft wie hem verklikte bij Hamas, zijn geloofwaardigheid helemaal niet ten goede komt.

Door verder te stellen dat ook hij het compleet absurd vindt dat Hamas hem beschuldigde van spionage en de vernieling van de woning van I. D., een feit dat gebeurde in 2014, zijnde lang vooraleer hij zijn mening begon te uiten op de Facebookpagina en dat *"Het klopt dat Hamas allicht eerder zou hebben opgetreden indien zij concrete aanwijzingen had dat verzoeker bij dat incident betrokken was"*, lijkt verzoeker zelf het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij te treden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *"Verder geeft u aan dat u tijdens de ondervraging, waarvoor u een oproepingsbrief kreeg naar aanleiding van de facebookposts, ondervraagd werd over uw betrokkenheid bij de vernieling van het huis van I.(...) D.(...) (CGVS p.10). U geeft aan dat u beschuldigd werd van spionage en dat u de reden was van de vernieling van zijn huis en zelfs van de bombardementen (CGVS p.8). U gevraagd om welke reden u hiervan beschuldigd werd alsook om welke reden deze beschuldiging plaatsvond in mei 2018 terwijl de vernieling van de woning zich had voorgedaan in 2014, zegt u "Omdat ik uit mijn raam het huis van I.(...) D.(...) kon zien. Bovendien heb ik kritiek gepost over hen en tegen mijn vrienden verteld over hun beleid. Dat is normaal voor een ondervrager, om mij te betrekken in dat verhaal." (CGVS p.10) en "Omdat ik had gezegd, dat ik vroeger, niet zo ver van hem woonde. 10 à 15 minuten van hem verwijderd." (CGVS p.10). Met deze verklaringen heeft u niet kunnen overtuigen om welke reden er een dermate zware beschuldiging tegen u werd uitgesproken, te meer daar de incidenten waarvan u beschuldigd werd zich reeds hadden voorgedaan in 2014 en u hiermee pas te maken kreeg in mei 2018. Indien u effectief beschuldigd werd van spionage, alsook van het feit dat u de reden was van de bombardementen die plaatsvonden in 2014, kan er van Hamas verwacht worden, gezien hun reputatie, hun omvang, netwerk en werkwijze, dat ze u eerder in het vizier gehad zouden hebben en dat ze niet zouden gewacht hebben tot uw facebookposts aan het licht waren gekomen om u op te roepen. Bovendien vindt het CGVS het niet aannemelijk, daar u beschuldigd werd van in hun ogen dermate ernstige feiten, dat ze u na slechts drie dagen ondervraging met een beloftebrief naar huis lieten gaan (CGVS p.10)."* Met de stelling dat hij uit de gang van zaken afleidt dat er geen concrete aanwijzingen tegen hem zijn, maar dat dit door Hamas eerder als een drukingsmiddel werd gebruikt om hem angst aan te jagen en hem te doen schikken naar hun wil, brengt verzoeker evenmin overtuigende argumenten bij die deze vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Niet alleen beperkt verzoeker zich te dezen louter tot *post-factum* vermoedens en speculaties van zijnentwege die haaks staan op zijn eerdere verklaringen over de reden(en) waarom volgens hem dermate zware beschuldigingen tegen hem werden geuit, bovendien houdt de uitleg in het verzoekschrift totaal geen steek nu Hamas, gezien hun reputatie en werkwijze, zich geenszins hoeft te bedienen van valse beschuldigingen teneinde een persoon *"angst aan te jagen en hem te doen schikken naar hun wil"*. Dit klemt des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift zelf benadrukt dat Hamas hard optreedt tegen haar tegenstanders, die worden gemarteld en zelfs gedood (p. 10). Zo Hamas niet gediend was van verzoekers Facebookposts en zij hem ertoe wilden dwingen om zich te onthouden van verdere kritiek op sociale media, hadden zij dus

ongetwijfeld voldoende drukkingsmiddelen ter beschikking om verzoeker te laten gehoorzamen, zonder hiertoe beschuldigen aan zijn adres te moeten 'fabriceren'.

Verzoeker volhardt verder in zijn verklaringen dat hij in de weken die volgden regelmatig werd lastig gevallen door gemaskerde mannen van Hamas, die van hem eisten dat hij deelnam aan terugkeerbetogingen, en betoogt dat het absurd is dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de ernst van deze problemen dient gerelativeerd te worden aangezien hij "pas" na 20 dagen het land verliet en daarvoor op geen enkele andere wijze bescherming heeft trachten te bekomen. Verzoeker stelt in dit verband dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar al te goed weet dat Hamas de regio regeert en dat hij dus moeilijk een klacht kon gaan neerleggen bij Hamas tegen Hamas. Bovendien wijst verzoeker erop dat 20 dagen best wel een korte termijn is om zijn vertrek voor te bereiden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter volledig gevolgd worden in diens oordeel dat het gegeven dat verzoeker zich niet eerder in veiligheid bracht, dit terwijl hij voorhoudt twintig dagen lang bedreigd te zijn geweest waarbij hij zelfs geslagen zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), de ernst van zijn beweerdde problemen ondermijnt. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat een klacht indienen niet mogelijk was, maar verklaart hiermee niet waarom hij dan niet kon onderduiken. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kon verzoeker, gelet op zijn vorige ervaring met Hamas in mei 2018 en de beschuldiging die ze tegenover hem hadden uitgesproken, er immers niet zeker van zijn dat de bedreigingen die hij onderging in verband met de betogingen niet uit de hand zouden lopen en de eerdere beschuldigingen niet meer zouden worden aangegrepen om hem nog meer in de problemen te brengen. Dat verzoeker aldus geen enkele voorzorgsmaatregel nam en gewoon bleef doorgaan met zijn activiteiten, relativeert wel degelijk de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem beweerdde problemen. Wat betreft verzoekers opmerking dat 20 dagen best wel een korte termijn is om zijn vertrek voor te bereiden, dient erop gewezen dat hij zelf heeft aangegeven reeds in april 2018 een visum te hebben aangevraagd als "preventieve" maatregel (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), hetgeen hij nogmaals herhaalt in het verzoekschrift, en dat uit zijn verklaringen ook blijkt dat hij reeds in het bezit was van een paspoort (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat hij reeds een maand voor de oproeping die hij ontving in mei 2018 zijn vertrek uit Gaza aan het voorbereiden was, hetgeen hij ook uitdrukkelijk bevestigt in het verzoekschrift. Zelfs indien zijn effectieve vertrek ondanks het in het bezit zijn van de nodige documenten niet kon plaatsvinden, valt niet in te zien waarom verzoeker tijdens de periode dat hij naar eigen zeggen twintig dagen lang zodanig bedreigd en lastiggevallen gevallen zou zijn geweest dat hij thans stelt om deze reden een terugkeer te vrezen, niet kon onderduiken of minstens zijn (late) werkzaamheden kon onderbreken om dergelijke bedreigingen te vermijden.

Tot slot herhaalt verzoeker dat hij niet meer in het bezit is van zijn paspoort. Hij stelt dat hij hierover steeds consequente verklaringen heeft afgelegd, namelijk dat zijn paspoort allicht nog in het bezit is van zijn smokkelaar, waarmee hij echter niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing correct het volgende wordt uiteengezet: *"Wat betreft het gegeven dat u in de onmogelijkheid verkeert uw origineel paspoort neer te leggen, wil het CGVS het volgende nog opmerken. Het CGVS stelt vast dat u niet coherent en duidelijk bent in uw verklaringen over wat er met uw paspoort gebeurde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u aan "De smokkelaar nam mijn paspoort af in Griekenland, daarna gaf hij me een vals paspoort." (Verklaringen DVZ p.10), terwijl u bij het CGVS spreekt over 'kwijtgeraakt', 'gestolen', 'vermoedelijk bij de smokkelaar' (CGVS p.7). Uw heldere antwoord bij de DVZ staat in contrast met uw verklaringen bij het CGVS, dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wanneer het gaat over uw vals paspoort, geeft u bij de DVZ aan dat de naam op uw vals paspoort 'G.(...)' was en dat het over een 'Tsjechisch' paspoort ging (Verklaringen DVZ p.10). Bij het CGVS spreekt u over de naam 'M.(...)' en dat het paspoort 'Kroatisch of Tsjechisch, maar eerder Kroatisch' was (CGVS p.8). Het CGVS stelt wederom een tegenstrijdigheid vast. Uw uitleg dat u de mogelijkheid had om te kiezen tussen verschillende paspoorten (CGVS p.8) kan deze tegenstrijdigheid niet vergoelijken. Gezien deze vaststellingen is het CGVS ervan overtuigd dat u bewust het CGVS wenst te misleiden met betrekking tot wanneer u de Gazastrook verlaten heeft, via welke route en op welke manier. Het feit dat u geen zicht geeft hierop doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en komt de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming totaal niet ten goede."*

Voor het overige komt verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en ongeloofwaardig geachte verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en

tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande dient de Raad na lezing van het verzoekschrift vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, dit omwille van vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen en een gebrek aan enig overtuigend begin van bewijs, onredelijk of ontoereikend zou zijn. De pertinente vaststellingen en overwegingen, die in het verzoekschrift niet op een afdoende wijze worden verklaard of weerlegd, zoals blijkt uit wat voorafgaat, worden dienvolgens door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

8.3.2. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten correct beoordeelt als volgt: *“U heeft bovendien met de door u neergelegde documenten niet kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees. Uw originele geboorteakte, de kopie van uw identiteitskaart en uw studiedocumenten hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De kopie van uw oproepingsbrief heeft verder weinig bewijswaarde, daar dergelijke documenten enkel dienen ter staving van een geloofwaardig en coherent verhaal, wat in uw geval niet zo is. Bovendien betreft dit een kopie die door eender wie en voor eender welke doeleinden kan opgemaakt zijn.”* Verzoeker legt bij aanvullende nota het origineel neer van de oproepingsbrief die hij eerder in kopie bijbracht. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtredenen, oordeelt de Raad dat deze convocatie, een handgeschreven document dat overigens door eender wie kan zijn opgesteld waardoor deze naar het oordeel van de Raad geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, op zich niet kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt.

Waar verzoeker nog bijkomend een attest van de universiteit van Gaza evenals een schoolrapport aangaande zijn studieresultaten tijdens de periode 2015-2018 voorlegt, merkt de Raad op dat deze zijn schoolverleden en zijn onderwijsniveau aantonen doch verder niet dienstig zijn voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielerelaas.

Tot slot vermogt ook het door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde psychomedisch attest van 25 juni 2019 niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. De Raad merkt vooreerst op dat dit attest dateert van na de bestreden weigeringsbeslissing en dat het opmerkelijk is dat verzoeker noch tijdens zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag heeft gemaakt van enige psychische problemen. Uit het voorgelegd attest blijkt dat verzoeker wekelijks wordt opgevolgd op vraag van zijn behandelend geneesheer en dat hij onder meer aan posttraumatische stress lijdt, intense gevoelens van angst, horror en onmacht ervaart evenals geheugenverlies, insomnia en suïcidale gedachten heeft. Deze vaststellingen vormen evenwel op zich geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten in het kader van zijn asielerelaas. De behandelende arts doet immers slechts vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van verzoeker. De oorzaak van de psychische problemen kan door de arts echter niet met zekerheid worden bepaald en ook hij kan zich op dit vlak louter baseren op verzoekers verklaringen, die echter om hoger vermelde redenen echter ongeloofwaardig werden bevonden. Uit dit attest blijkt overigens niet dat verzoekers problematiek hem zou belemmerd hebben in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Gaza te verlaten. In het attest wordt overigens nergens aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit blijkt overigens evenmin uit de gegevens vervat in het administratief dossier.

Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift of de aanvullende nota, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Het door verzoeker voorgelegd psychomedisch attest kan dan ook niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen herstellen en geen van de elementen in voormeld attest is van dien aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

8.3.3. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

8.3.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en is ook de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het gebrek aan beschermingsmogelijkheden in de Gazastrook tegen Hamas *in casu* niet dienstig.

8.3.5. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

9.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

9.2.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet

9.2.1.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

9.2.1.2. De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

9.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "Uit uw verklaringen blijkt dat u over een degelijke scholing beschikt, alsook dat u reeds werkervaring heeft (CGVS p.6). Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw scholingsgraad en de door u opgedane werkervaring uw kansen op de arbeidsmarkt alleen maar ten goede kunnen komen. U geeft aan dat zowel u als uw broer en zus de kans kregen om een universitaire studie te volgen, dat deze kosten op heden worden afbetaald (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat uw familie over een financiële marge beschikt om dit toe te laten (CGVS p.3). Daarenboven geeft u aan dat uw zus intussen is afgestudeerd en ook uw broer dit semester zal afstuderen waardoor de economische situatie van de familie zal verbeteren (CGVS p.5). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat zowel uw vader als uw moeder een beroep uitoefenen. Uw vader is taxichauffeur, uw moeder is leerkracht Arabisch bij de UNRWA (CGVS

p.4), wat voor een stabiele bron van inkomsten zorgt. U geeft bovendien ook aan dat uw familie twee woningen in eigendom heeft (CGVS p.5). Van de eerste woning ontvangen jullie huurgelden, voor de tweede woning wordt er nog een lening afbetaald (CGVS p.5). De vaststelling dat uw ouders hiervoor een lening zijn aangegaan wijst erop dat ze over voldoende marge beschikken om aan deze afbetalingsplicht tegemoet te komen. U geeft aan dat u een goed contact heeft met uw familieleden en dat deze band wordt onderhouden (CGVS p.5). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep kan doen op uw familie." Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker in geen geval volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Verzoeker brengt geen concrete feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Hij wijst immers louter op de algemene veiligheids- en leefomstandigheden en spreekt van "slechte leefomstandigheden" zonder hiermee afbreuk te doen aan de concrete motieven in de bestreden beslissing.

Zoals duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker in Gaza over een familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij hier bij terugkeer op kan steunen. Verzoeker toont verder niet aan dat hij met zijn diploma's en de opgedane werkervaring, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, bij terugkeer niet in de mogelijkheid zou zijn om opnieuw een inkomen te genereren en alzo in zijn levensonderhoud te voorzien. Ten slotte wordt nog aangestipt dat verzoeker ook in staat was om zijn reis naar Europa te financieren, waarvoor hij ongeveer "7 of 8000" USD heeft betaald (administratief dossier, stuk 18, verklaring DVZ, vraag 30). Zodoende laat verzoekers profiel (evenals het profiel van zijn familie) niet toe vast te stellen dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

9.2.1.4. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure

van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers' stereotiepe bewering dat hij zijn paspoort is kwijtgeraakt of deze is achtergelaten bij een smokkelaar (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) geenszins overtuigt, wijst de Raad erop dat, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart heeft voorgelegd, er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *'Comprehensieve Operatie Sinai 2018'*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet

besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hij wist erop dat de Sinai sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 ernstige veiligheidsproblemen kent, met name als gevolg van jihadistische aanslagen en gewapende reacties daarop van het Egyptische leger. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift is echter niet van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro,

de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zodat er dan ook redelijkerwijs kan van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

9.2.2. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

9.2.2.1. Beoordeling

9.2.2.2. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

9.2.2.3. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 december 2018) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair

operatie “*Operatie Beschermdde Rand*” startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, zijn ontheemd. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus “*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*” van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren

ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakt brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid".

Ook in 2019 worden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat Gaza in 2014 een nieuwe golf van geweld heeft gekend, dat ook vandaag de situatie allesbehalve stabiel is, dat er ook het afgelopen jaar heel wat incidenten zijn geweest, dat experts op het terrein bovendien van mening zijn dat het slechts een kwestie van tijd is voordat Israël nieuwe militaire aanvallen zal uitvoeren op Gaza en dat de veiligheidssituatie in Gaza dus niet zo stabiel is als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wil laten uitschijnen, en het zonder meer neerleggen van een aantal persartikels, die inhoudelijk in dezelfde lijn liggen als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS